Розділ 1

— Вас звуть Джейн Рід, капітанка Джейн Вікторія Рід? Вам двадцять дев'ять років?

Гордон Рассел з юридичної фірми «Барнетт та Рассел» у Темпл Чемберс, Лондон, закидав її питаннями, вона відповідала так само формально.

— Так, сер.

— Ви служили в армії?

— Так, сер.

Він вперше підняв очі від досьє, що лежало на столі.

— Капітанко Рід, у вас разюче резюме. Ступінь з машинобудування з найкращими результатами, шість років в армії, зокрема два відрядження в гарячі точки. У якому полку ви служили?

— Полк Сапери, сер. Королівські інженери.

— Що? Наведення мостів і тому подібне?

— Я служила в підрозділі знешкодження бомб і розмінування, здебільшого навчала місцевих військових ходити по замінованих територіях.

— Дивовижно, — Рассел підняв кущисті брови. — Схоже, робота дуже складна. А тепер ви отримали ступінь з творчого письма в Кембриджському університеті.

— Так, сер, точно.

Вона не знала напевно, чи потрібно й надалі звертатись до нього «сер», але деяких звичок важко позбутися.

— Можна спитати, чому ви вирішили піти з армії?

— Поєднання декількох чинників. Я отримала поранення внаслідок інциденту, але здебільшого я потребувала змін, і я завжди мріяла писати.

Вона ще багато могла б розповісти йому про тижні в лікарні, після яких були довгі місяці одужання, посттравматичний стресовий синдром, і, звісно, розбите серце, але йому не потрібно все це знати. Це нікого, крім неї, не обходить.

— Розумію. То чому ви думаєте, що підходите на цю посаду?

Джейн готувалася до цього запитання, відколи прочитала оголошення.

— В оголошенні йдеться про те, що відома письменниця шукає секретарку. Я люблю писати, і не можу уявити щось краще за можливість працювати з успішною авторкою. Я вважаю себе дуже організованою людиною завдяки військовому досвіду, і, маю визнати, можливість переїхати в Італію здалася мені привабливою.

Рассел нахилився вперед, спираючись ліктями на стіл:

— Наскільки добре ви розмовляєте італійською? Цілком зрозуміло, що це — основна вимога.

— Розмовляю майже вільно. Моя матір народилася тут, поблизу Мілана, і вона часто говорить італійською зі мною та з моєю сестрою. Можливо, моя мова трохи заіржавіла, але скоро все повернеться.

— Зрозуміло. А наскільки добре ви володієте письмовою мовою?

Рассел дістав з досьє аркуш паперу і вручив їй:

— Можете перекласти мені ось це, наприклад?

Джейн взяла аркуш і почала його вивчати. Схоже, офіційний документ, дозвіл на ремонт старих дверей, яким вже п'ятсот років. Як цікаво — документ на гербовому

папері Венеції; її охопило радісне хвилювання. В оголошенні йшлося лише про Італію, без зазначення конкретного міста. Вона швидко переклала документ словами — він був не надто складний, а потім спитала про походження документа. Венеція — це було б чудово. Рассел підтвердив, вона мало не підстрибнула з радощів.

— Ви побачите, що посада передбачатиме здебільшого роботу в Венеції. Це посада з проживанням, ви будете жити в самому серці міста. Чи не виникнуть у вас через це якісь проблеми?

Джейн рішуче кивнула головою:

— Жодних проблем. Насправді звучить чудово.

— Ви знаєте місто?

Вона похитала головою, і величний пан Рассел прихильно всміхнувся:

— Тоді на вас чекатиме насолода, тисяча насолод.

Джейн з цікавістю відзначила, що Рассел використовує майбутній час, а не умовний спосіб. Чи може це означати, що він збирається запропонувати їй роботу? Вона зосередилась, оскільки інтерв'ю тривало ще майже пів години, і коли Рассел нарешті вирішив його закінчити, він всівся зручніше й вимовив слова, які вона так прагнула почути.

— Капітанко Рід, з приємністю кажу вам: я переконаний, що ви — найкраща кандидатура на цю посаду, і від імені своєї клієнтки я хотів би зробити вам офіційну пропозицію працевлаштування.

На його обличчя повернулася усмішка.

— Ви можете прийняти цю пропозицію, чи вам потрібен час все обміркувати?

— Дуже вам вдячна, пане Рассел. З радістю прийму вашу пропозицію, але маю кілька запитань.

Усмішка не зникла з обличчя Рассела. Навіть стала ще ширшою:

— Чудово. Так. Я очікував, що ви захочете поставити кілька запитань. Напевне, перше в переліку запитань — особистість вашої нової працедавиці.

— Дійсно. Можна припустити, що це всім відоме прізвище? В оголошенні йшлося про *всесвітньовідому авторку*.

— Так. Її звуть леді Вероніка Купер. Вона попросила не розкривати її інкогніто, доки не знайдеться найкраща кандидатура на цю посаду.

— Вероніка Купер?..

Джейн замовкла й замислилась. Вона, невситима читачка, була впевнена, що впізнала б *всесвітньовідому авторку*. Мабуть, ця леді — не така знаменита, як вона про себе думає. Джейн підняла очі на повіреного й побачила, що він підбадьорливо всміхається.

— Не знаєте це прізвище, капітанко Рід? А як щодо її псевдоніма: Вероніка Леонард?

— Отакої!

Джейн очікувала почути помірно відоме прізвище, але Вероніка Леонард була однією з найвідоміших авторок любовних романів усіх часів. Її численні книжки перекладали десятками мов світу, вона насолоджувалась своєю зірковістю і, поза сумнівом, прибутками вже багато років.

— Я не здогадувалась, як її звуть насправді.

— Вона була дружиною генерала сера Пітера Купера.

— Була?

— Сер Пітер помер два роки тому.

— Зрозуміло. І вона живе у Венеції?

— Так, у Венеції. Маєте ще якісь запитання, на які я міг би відповісти?

Джейн поставила ще кілька запитань про платню й умови праці, а також спитала, які саме в неї будуть обов'язки. Повірений без жодних проблем зміг відповісти на більшість запитань, Джейн була приємно здивована щедрістю пропозиції, особливо враховуючи безкоштовне проживання в одному з найдорожчих міст світу. А ось на останнє запитання Джейн про те, що саме їй потрібно буде робити, схоже, відповісти йому було не так легко.

— Щодо ваших обов'язків, боюся, я не можу повідомити вам багато подробиць. Я попросив клієнтку скласти посадову інструкцію, але вона спромоглася лише ось на це.

Рассел дістав з досьє ще один аркуш. Хоча Джейн не могла прочитати його в перевернутому вигляді, вона побачила, що текст зовсім не довгий. Рассел прочитав їй вголос:

— Секретарські обов'язки, а саме: стандартне друкування, листування, відповіді на телефонні дзвінки, електронні листи та інші повідомлення. Загальна допомога в повсякденному житті. Надання звітів про виконання посадових обов'язків.

Рассел поклав аркуш на стіл і зустрівся поглядом з Джейн:

— Боюся, це все, що мені вдалося з неї витягнути.

— Зрозуміло, — усміхнулась у відповідь Джейн. — Схоже, я вирушаю в подорож, сповнену пригод.

— Насправді так і є. Можу лише сказати, що Вероніка — дуже щира, чесна людина. Ви можете беззастережно їй довіряти. Я знаю її вже майже сорок років і ставлюся до неї виключно з глибокою повагою.

Джейн помітила, що Рассел вагається.

— Але є дещо. Навряд чи я порушу конфіденційність клієнтки, якщо про це розповім. Смерть чоловіка два роки тому подіяла на неї, як руйнівний вибух, і, між нами, я думаю, що ваша робота значною мірою полягатиме в тому, щоб покращувати їй настрій, надавати підтримку, підбадьорювати. Як гадаєте, ви з цим впораєтесь?

Джейн мало не відповіла, що їй самій знадобилась би підтримка та підбадьорення, але вирішила промовчати. Тоді б Джейн довелося багато розповісти про своє нещодавнє минуле, а вона воліла тримати це в таємниці. Натомість Джейн зробила глибокий вдих і відповіла, щосили намагаючись говорити життєрадісно:

— Обіцяю робити все можливе.

— Чудово. Як вам відомо, це посада з проживанням. Можна спитати, ви приїдете одна чи з кимось?

— Одна, сер, у мене немає партнера.

Джейн мало не додала «зараз», але вчасно зупинилась.

— І коли ви зможете почати?

— У будь-який час, коли буду потрібна. Коли буде зручно леді Вероніці... чи краще називати її леді Купер?

— Правильне звертання — леді Купер, але Вероніка ніколи не переймалася своїм титулом. Розумієте, вона — людина дуже невибаглива. Наскільки мені відомо, вона хоче, щоб ви взялися до роботи якомога скоріше. Ви можете почати з наступного місяця, чи, можливо, навіть наступного тижня? У понеділок, першого червня, чи вам потрібно більше часу?

— Наступний тиждень мені підходить. Я зараз знову живу з батьками, тому не буде жодних проблем з орендою чи з чимось подібним.

— Чудово. Отже, капітанко Рід, чи можна вважати, що ви згодні обійняти цю посаду?

— Так, сер, я з радістю погоджуюсь обійняти цю посаду. Дякую.

— Як я вже сказав, Вероніка останнім часом сама не своя, тому вам потрібно буде знайти до неї підхід, — Рассел ледь помітно всміхнувся. — Але після вашого досвіду розмінування це для вас не буде проблемою.

— Звісно, сер, і ще раз дякую.

Рассел і Вероніка встали і ще раз потисли одне одному руки.

— Щасти вам, капітанко Рід.

Джейн мало йому не відсалютувала, але їй вдалося стримати інстинктивну реакцію.

Розділ 2

Венеція не була схожа на жодне з міст, в яких коли-небудь бувала Джейн. З аеропорту Марко Поло вона припливла на вапоретто, одному з цих всюдисущих водних автобусів, які снували туди-сюди венеційською лагуною, як звичайні автобуси у звичайному місті. Цей вапоретто висадив Джейн на пристані біля показної арки моста Ріальто, звідти вона мала пройти решту шляху пішохідною зоною. Адресу, яку їй дали, знайти було нелегко. Джейн знала лише: Палаццо Мореа, Калле-дель-Асіно, і вказівка на те, що це неподалік від моста Ріальто. На щастя, минулого вечора їй вдалося знайти на Картах Google крихітний провулок, і зараз вона застосувала свої військові навички, коли везла валізу по кам'яних плитах, орієнтуючись за проблисками сонячного світла між будинками.

Джейн ішла вузькими вуличками, що кішили туристами, було спекотно, вологість повітря — майже як у тропіках. Коли Джейн нарешті підійшла до дверей будинку, з неї лився піт, і спочатку її розчарувало те, що вона побачила. Оскільки будівля називалася *«палаццо»*, Джейн очікувала побачити величні парадні двері, але побачила дубові двері — правду кажучи, досить милі й нещодавно відреставровані — у неохайній стіні трохи ширшого за односпальне ліжко непривабливого провулка, біля якого плескалися зеленувато-сірі води Гранд-каналу. Зі стіни відпала штукатурка, відкриваючи вікову червону цеглу,